

ΡΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΠ 20.

ΦΥΛ. ΠΡΩΤΗ. ΛΕΠ. 40.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἓν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ.δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἑτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 7 10ΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ἰ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 13.

Ποιήσεις—Ραγκαβὴ, Marshall, Σκαλτσούνη, Βιργινίας Εὐαγγελίδου, Μαρ-
τζώκη, Πολιτάκη, Νικολάρα, Γιάννη, Ἄματ: Δημοτικά.—Φωσκόλου Ὅρτις, Με-
τάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Κ. Τριανταφύλλης ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη.—Ἀγγελίαι.—Διαγώ-
νισμα Π. Ἀνθῶνος.

ΑΛΛΟΤΕ

ΤΗ ΚΟΜΗΣΣΗ MARIE K...

*Dear as remembered Kisses after death
and sweet as those by hopeless fancy feigned
on lips that are for others, deep as love,
deep as first love, and wild with all regret,
oh death in life! the days that are no more.*

[Tennyson]

Ἠγάπησα ποτὲ ἔαυθὴν, εὐλύγιστον παρθένον,
τῆς εὐαισθητοῦ Τεύτωνος ἠδεῖαυ θυγατέρα,
καὶ φίλτρον ἔντακπέδωκεν εἰς τὸν ρεμβώδη ξένον,
ἠδύνουσα τὸν βίον μου τὸν ἀπωφρευμένον,
Ὡς ἀδελφὴ λεπτόφροντις μητρὸς τρυφερωτέρα.

Ἄπλοῦς ἀκόμη φοιτητὴς τῶν νομικῶν, καὶ μόνα
τὰ νομικὰ παρκεμῶν, ἐν Βερολίῳ τότε,
τῇ Βασιλίδι τοῦ βόρα διῆγον τὸν χειμῶνα.
Μικρὸν κατώρου πλὴν κομψὴν μεθητικὸν κειτῶνα,
καὶ τοῦτον ἔσχον φωλεὰν αἱ σχέσεις μου αἱ πρῶται.

Ὡ τοῦ εὐδαίμονος κειροῦ! Ὡ πηλαιῶ ὄνειρου
ἔλειναι αὐθις αἱ χρυσαὶ φοιτῶσιν ἀναμνήσεις.
Τὴν ὑπαρξίν μου ἀπασαν ὁ ἔρωσ μου ἐπλήρου,
καὶ ὑπὸ πλένου μεθυθεῖς τῆς εὐτυχίης μύρου,
οὐδ' ἔσκεπτόμην ἄφρευκτος τίς με ἠπειλεῖ λύσις.

Φυγοῦσα εἰς τὸ στήθος μου τοῦ βίου τὰς θυέλλας,
 εἶργα παρ' ἐμὲ συχνῶς ἡμέρας ὀλοκλήρους.
 Τῶν ὀφθαλμῶν μ' ἐφώτιζεν αὐτῆς τὸ φίλον σέλας,
 καὶ ἀσπασμὸς ἐδίωκε τὰς μελανὰς νεφέλας
 πολλάκις τοῦ μετώπου μου, τοὺς πόθους μου τοὺς στεῖρους.

«Ὀλίγη, φίλε, ἔλεγεν, ἡ ἐπὶ γῆς εὐδία,
 καὶ ἤδη προσπελάζουσα ἡ λαίλαψ αἰωρεῖται·
 ἔλθει!» Καὶ τότε ἔνδακρος εἰσέτι ἐμειδία,
 καὶ εἶτα μὲ παρέσυρεν εἰς διαυγῆ πεδία,
 καὶ χαρωποὶ ἐτρέχονεν, ἀφρόντιδες ἀλήται.

Γελῶντες πάλιν ἄλλοτε εἰς τοὺς ἀφρούς τοῦ Σπρέα
 ἀφρόνως ἀφιέμεθα ἐν ἐλαφρῷ κελύφει.
 Ἐκείνη τότε ἄσματα μοὶ ἔψαλλεν ὠρατα,
 καὶ τῆς πατρίδος μου ἐγὼ τὰ πάθη τὰ μοιρατὰ
 εὐγλώττως περιέγραφον, τὲ τουρκομάχα στίφη.

Θερμῶς αὐτὴν θαυμάζουσα, μοὶ ἔλεγε πολλάκις
 τ' ἀκμαῖα ὅτι ἔβλεπεν αὐτῆς καθ' ὕπνου κάλλη·
 ἐφέλλιζεν ἡ Γερμανὶς «Ἐλ λ' ἄς», «Κ α ρ α ἰ σ κ ἄ κ η ς»,
 καὶ μὲ ἠρώτα διατί εἰς τῆς ἀλκίμου Θράκης
 κατέπαυσε τὰς φεραγγας ἡ νικηφόρος πάλη.

«ὦ ἂν σημάνη, ἔλεγεν, ἡ σάλπιγξ τῶν πολέμων,
 δὸς, φίλε, φουστανέλλαν σου λευκὴν ὡς τὴν χιόνα,
 καὶ σπεύσωμεν τὸν γηραιὸν ἐλευθερῶντες Αἴμον,
 ἢ αἵματος ποτίζοντες τὰς δάρνας. Τρισευδαίμων
 ἂν πέσω εἰς τὸν ἅγιον τοῦ ἔθνους σου ἀγῶνα!»

Καὶ τότε ὕψου τὴν ὠχρὰν μορφήν ἐνθουσιῶσα,
 καὶ τολμηρὸν ἐξήστραπτε, τὸ ἐπηρμένον βλέμμα.
 «Παῖ, σὺ φονεύεις, ἔλεγον ἐγὼ, μὴ μειδιῶσα,
 τοῦ πυροβόλου δύσηχος καὶ φειβερά ἡ γλώσσα,
 καὶ θνήσκουσιν ἐγγίζοντες θερμὸν οἱ κρίνοι αἶμα.»

Εἰς φίλων πάλιν ἄλλοτε τρυφῶσας ὀμηγύρεις,
 καθ' ἃς τῷ Βάκχῳ ἔτεινεν ἡ Κύπρις τὰς ἀγκάλας,
 πῶς μετεβαλλετο, καὶ πῶς περὶ κρατῆρας πλήρεις
 φαιδρότητα διέσπειρε καὶ γέλωτας θυμῆρεις,
 πῶς ὄλως ἐξηφάνιζε καὶ τὰς καλλίστας ἄλλας!

Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας, τὴν κόμην λελυμένην,
 Θεῶν ὁμοίαζε τρυφῆς, σφριγῶσιν ὕδαλλίδα.
 Πᾶς ὅστις ἔβλεπεν αὐτὴν ἀσέμνωσ γυμνουμένην,
 καὶ εἰς λυσσῶντα ἠδονῆς πελάγη ριπτομένην,
 προθύμως τότε τῆς Ἐδὲμ ἐπώλει τὴν ἐλπίδα.

Ἐγγὺς αὐτῆς ἀνάρπαστος, πρὸς χρόνον ἐλησμόνευ
 ἡ τάλαινα καρδίᾳ μου καὶ συμφορὰς καὶ θρήνους·
 ἐπνίγοντο εἰς χαρμονὴν οἱ τήκοντές με πόνοι,
 καὶ εἶτα ἤκουεν ἡ νύξ, ὁ οὐρανὸς ἐφθόνευ
 τοὺς ἀσπασμοὺς τοὺς διαρκεῖς, τοὺς ὄρκους τοὺς πυρίνους.

Πλὴν τῶν ὀργίων ἐφθειρεν αὐτὴν ἡ ἀτμοσφαῖρα·
 ἦν τρυφερά ὡς λείριον, ὡς ἀσπασμὸς ἡδεῖα.
 Συχνῶς τὰς χεῖρας τρέμουσα εἰς τὰς ἐμὰς ἐπέρα,
 καὶ ἄ Ἠγγικε, μοὶ ἔλεγεν, ὦ φίλε, ἡ ἡμέρα·
 ὀρῶ μακρόθεν ἀύλα, ἡλύσια πεδία.

Ἐν ὅσῳ μένεις, παρὰ σὲ ὁ φίλος οὐρανὸς μου,
 ὀλβία ἂν ἐν δάκρυ σου ἀποξηράνω μόνον,
 ἀλλ' ἄμα παραιτήσης με, φυγῆς δειλαίου κόσμου,
 ψελλίζουσα τὸ ὄνομα καὶ αὐθις τῆς μητρός μου,
 ἐκέτις ἀπελεύσομαι πρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον.

Καὶ τότε ἔκλινε μικρὸν τὴν κεφαλὴν πενθοῦσαν,
 καὶ πᾶσι παρεδίδοτο εἰς ἄσματα καὶ γόους,
 φοιτᾶζουσαν ὁμοίαζεν ἁ νῶν ἐρώτων Μοῦσαν,
 καὶ τῆς ψυχῆς ἐξέχεεν αὐτῆς εἰς τὴν ἀλγοῦσαν
 ἐμὴν, ὡς βελτιμον ἡδύ, τοὺς θησαυροὺς ἀθρόους.

Δειλαία κόρη! Ἐφθασεν ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα,
 καθ' ἣν τὴν φίλην φωλεὰν κατέλιπον ἐρήμην.
 «Τὰ χεῖλη, εἶπεν, ἐπὶ γῆς σφραγίζεαι ἡ ὑστέρᾳ
 θωπεῖα,» καὶ κατέπεσε τοῦ κρίνου ὠχροτέρα
 τοῦ φθίνοντος, ἐνῶ κοσμεῖ παράταξιν πενθίμων.

Ἀπῆλθον κρύφα. Σώφρονα ὁ κόσμος νῦν μ' εὐρίσκει·
 ἀκάματον τὸ συνειδὸς ἐμὲ πλὴν κατατρώγει,
 οὐδέποτε δ' ἐν ἐμοὶ φωλάσας σκώληξ θνήσκει,
 καὶ κατ' ὄνειρους κάτωχος ἔμοι μειδιᾶ παιδίσκη,
 καὶ διαρκῶς οἱ ἔσχατοι αὐτῆς ἠχοῦσι λόγοι.

THE FRIENDLY BLOCKADE

Six giants allied against Greece
Their fleets in coercive parade
Her blood oozing out in the squeeze
But 'tis only a friendly blockade.

The well springs of food being stopped
The Islands of famine afraid
This land of its little is lopped
But 'tis only a friendly blockade.

Her navy no outwet can find
On commerce embargo is laid
Still the powers protective are kind
For 'tis only a friendly blockade.

Although you're the champion of light
Tis vain all against you arrayed
You yet have to learn «*Might is Right*»
So therefore this friendly blockade.

Much better Mahometan rule
Stop progress and sit in the shade
Missolonghi untrue, Andrutzo a fool
But a fact tis a friendly blockade.

B. MARSHALL

Σ. Δ. Τὸ ἐνθερμον τοῦτο ποίημα γραφὲν ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς φιλέλλη-
νος Ἄγγλου κ. Marshall ἕνεκα τοῦ ἀδίκου ὅσφ καὶ βεβάρου ἀπο-
κλεισμοῦ, ὁ Π. Ἀνθῶν εὐχαρίστω· δημοσιεύει, καθότι σκοπὸς αὐτοῦ εἶ-
ναι νὰ μὴ παρκαλεψῆ κατὰ τὸ ἐνέν, ὅσα περὶ τοῦ πραξικοπήματος τού-
του ἐγράφησαν, καὶ διότι ἡ βενδαλικὴ τῶν μεγάλων τῆς γῆς αὕτη
πραξίς μέλκιναν ἢ ἀφήκη σελίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Τὴν ἐν περὶ μετὰ-
φρασιν ἐπιλοπόνῃσε σεβαστὸς φίλος καὶ θαυρὸς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης,
ὁ ὅποτος ὁμως ὑπερβαλλούσης μετριοφροσύνης ἕνεκα, ἐπέτρεψεν ἡρῆν
τὴν δημοσιεύσιν μόνον τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος τοῦ ὀνόματός του.

«Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ»

Ἐξ γίγαντες συνεμάχησαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.—Οἱ στόλοι ἐ-
τέθησαν εἰς ἀναγκαστικὴν παράταξιν,—ἐκθλίβουσι τὸ αἷμά της
ἐν τῇ συμπίεσει των—τοῦτο λέγεται Μόνον φιλικὸς ἀποκλει-
σμός.

Αἱ πηγαὶ τῆς τροφῆς κλείονται,—αἱ νῆτοι τὴν ἔλευσιν τῆς
πεινῆς φοβοῦνται,—τῆς γῆς ταύτης τὸ ὀλίγον ὅπερ ἔχει περι-
κόπτεται,—ἀλλὰ τοῦτο εἶναι Μόνον φιλικὸς ἀποκλεισμός.

Τὰ πολεμικὰ της πλοῖα οὐδεμίαν ἐξοδὸν ἔχουσι,—τὸ ἐμπο-
ρικὸν ναυτικὸν της κωλύεται,—αἱ προστάτιδες δυνάμεις δια-
τελοῦσιν εὐνοϊκαί, διότι ὁ ἀποκλεισμός εἶναι Μόνον φιλικός.

Καίτοι εἶσαι ὁ πρόμαχος τοῦ φωτός, εἰς μάτην οὔτοι πάντες
ἀντανάγονται,—ἔχεις ἐτι νὰ μάθῃς ὅτι ἡ Ἴσχυς εἶναι τὸ Δί-
καιον, καὶ διὰ τοῦτο ὁ φιλικὸς οὗτος ἀποκλεισμός.

Προτιμότερα ἢ Τουρκικὴ ἀρχὴ—στῆθι πρόοδος καὶ καθίζου
ὑπὸ τὴν σκιά.—Τὸ Μετολόγγιον εἶναι ψεῦδος,—ὁ Ἄνδρουτσος
εἰς μωρὸς,—ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ ἀποκλεισμός εἶναι
φιλικός.

Δ.

ΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΩΝ ΦΡΟΥΡΙΩΝ

Α'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΗΣ ΠΤΥΧΙΑΣ (Vido)

Εἰς τὸν λιμένα ἔμπροσθεν	Τὸ ἔδαφός σου ἤρχισε
Νησίδιον ὠραῖον	Χλόη νὰ πρασινίσῃ
Βαρύσπλον ἂν καὶ μικρὸν,	Καὶ τώρα ἔμεινε ξηρὰ
Φύσις καὶ τέχνη ὡς φρουρὸν	Εἰς τοῦ ὀλέθρου τὰ πυρὰ,
Σὲ ἔθεσαν γενναῖον.	Προτοῦ ἀκόμ' ἀνθίσῃ!

Δαίμων κακὸς ἐφθόνητε	Ἄλλ' ἔμειναν αἱ ρίζαι της
Τὴν ὠραιότητά σου,	Καὶ πάλιν θὰ βλαστήσῃ,
Καὶ μαῦρος λίθινος σωρός...	Ἰτέμμα θὰ δώσῃ ἀνθρόν
Ἔργον σιδήρου καὶ πυρός	Νὰ θέσωμεν εἰς τὸν Σταυρὸν
Σχεπάζει τὰς ἀκτάς σου.	Ὅπου θὰ σὲ στολίσῃ.

1864

(Τὸ Β' εἰς τὸ προσεχές φύλλον)

ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Πάλι μού τρώγει ξενητειά τὰ σωθικά μου κρύα
 Ἐν αὐτὰ τὰ ἔρμα χρώματα δὲν ἔβρισκω ἡσυχία
 λαχτάρα πάντ' ἀκοίμητη φαρμάκι μὲ ποτίζει,
 κ' ἐκεῖ ὅπου νεκρόνυμαι πάλ' ἡ ζωὴ! ἀρχίζει!....
 Συννεφιασμένος οὐρανός, φαρμακεμένο ἄγέρι,
 ἄχαρο χῶμα, ὀχτρικὸ,
 οὐτ' ἓνα χεῖλι φιλικὸ,

Μὲ δίνει ἐλπίδα πῶς θὰ ἴδω τὸ πρῶτο μου ἡμέρι.

Κοιμήθηκα ἔς τὸν Βόσπορο καὶ ἔξυπνησα ἔς τὸν Ἄδη,
 μέσα σὲ χώρα ἀφιλή, ἔς αἰώνιο σκοτάδι,
 Ἐν νύκτα ποῦ ἀλύπητα τὴν δέρνει ἀνεμοζάλη
 Κ' οὐτ' ἓναν τόπο δὲ θεωρεῖς νὰ γύρης τὸ κεφάλι.
 Κι' αὐτὴ τὴν γῆ ποῦ ἀγάπησα, δὲν φθάνει ἡματιὰ μου!
 Ἐν αὐτὴν ὅπου ἔγεννήθηκα
 ἐκεῖ ποῦ ἀγαπήθηκα,
 τὴν μνήμη της θὰ βρέχουνε! τῶρα τὰ δάκρυά μου.

Καὶ σὺ ποῦ ἀγαπήθηκες ἀπ' τὴν καρδιά μου τόσο,
 ἀγαπημένε Βόσπορε, γεμάτε ἀπὸ δρόσο!
 Ὅταν χαδεύης μ' ἀργυροὺς ἀφροὺς σου τ' ἀκρογιάλι,
 ξεῦρε πῶς τὴν ἀγάπη σου τὴν παίρνει ἀνεμοζάλη,
 Ἄγέρι καταχθόνιο τῆς ξενητείας τὴν σβύνει...
 Κι' ὅταν τὸ ἄστρο ποῦ πονῶ
 σβύσῃ ἀργὰ ἔς τὸν Οὐρανὸ,
 Στέναξ', ἀγάπη μου, γιατί ἐσβύσθη καὶ Ἐκείνη!

Ἐν Διδυμοτείχῃ τῇ 2 Νοεμβρίου 1886.

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Ὡ σεῖς ὅπου διδάσχετε τὰ γράμματα, τὰ φῶτα,
 Καλλίτερον δὲν ἦτανε νὰ μάθετε ΣΕΙΣ πρῶτα;!

Γ. Ι. Π.

MEMNONOS MARTZOKH

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΡΟΖΑΣ ΒΙΑΓΚΙΝΗ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Σ.)

Ἄθάνατη μία ἄχτιδα ἐγὼ ἔθωροῦσα
 Νὰ λάμπῃ μεσ' ἔς τὰ μάτια τὰ δικά σου,
 Καὶ μάταια ἔς ὅλα τ' ἀνθη ἀναζητοῦσα
 Τὸ χρῶμα τῆς ἀγγελικῆς θωριᾶς σου.

Ἄνοιγε ἄν τὸ ρόδο ἡ ὠμορφιά σου,
 Κι' ὁμοῦ μ' αὐτὴ τοῦ πνεύματός σου ἡ χάρι,
 Οἱ ἀθῶοι παλμοὶ τῆς τρυφερῆς καρδιάς σου,
 Ὅ ὠρατός σου νοῦς δὲν ἦτανε καμάρι!

Κ' ἔλεα ποῖός τάχα, θῶμαι ὁ εὐτυχισμένος
 Ὅπου δροσιά ἔστ' ἀπὸ τὴν στήθη σου θὰ πάρῃ
 Ἀπ' τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου ἀποσταμένος!

Ἄλλ' εἶχε, ὦταί, ἀπ' τὸ Θεὸ ζήτηση
 Ἐνα ἀγγελοῦδι ἀγαπητὸ τῆ χάρι,
 Τὸν οὐρανὸ μ' ἐσὲ νὰ τοῦ στολίσῃ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ *Μαριάννα*

Ὅπως ἄν ἔλθῃ χειμωνιά, ποῦ ὁ ἄνεμος βουίζει
 κι' ἀπ' τὴ μαυρίλα τ' οὐρανοῦ τὰ ἀστεράκια σβύνονται,
 ποῦ ἄν υφούλαις τὰ βουνὰ ἀπὸ τὸ χιόνι ντύνονται,
 τὰ κάλλη της ἡ ἄνοιξι καὶ πάλι μᾶς θυμίζει,

Ἔτσι κ' ἐγὼ εἰς τῆς ζωῆς τῆς παιδικῆς τὰ χρόνα
 μὲ καρδιοχτύπι χαρῶπό ἀπὸ τὴ μνήμη φέρομαι,
 κ' ἡ ἀναμνήσεις ἢ παλαιὰς μὲ κάνουνε νὰ χαίρωμαι,
 γιὰτ' εἶνε ἡ ξενητεία βουνὸ μ' ὀλοχρονῆς τὰ χιόνια.

Θυμοῦμαι ἄν καθοῦμαι μὲ τ' ἄλλα μου ἀδελφάκια
 εἰς τὴν πλακόστρωτη γωνιά, κοντὰ εἰς τὴ μανουλά μου
 καὶ μεσ' ἔς τὸ στόμα ἐβλεπα τὴ γελαστὴ κυροῦλά μου
 ἄν διηγούνταν σκεπτικὴ καλὰ παραμυθία.

Καὶ πότε λύπη ἐσήμαινε τὸ σκυθρωπὸ μου βλέμμα
κι' ἀπὸ τὸ φόβο μου βόρευαν τὸ πρόσωπο τὰ δάκρυα
κι' ἄλλοτε πάλι ἐκάθουμον εἰς τῆς γωνίας τὴν ἄριστην
καὶ γὰρ τοῦ μύθου ἐγέλαγα τὸ παραπάνου ψέμμα.

Καὶ τῆς περτότεραις φρικῆς ἐπίστευα 'ς τ' ἀλήθεια
κι' ὅλη τὴ νύχτα ἐβλεπα 'ς τὸν ὕπνο μου τελώνια,
τί μου λέγαν πῶς ὅλ' αὐτὰ θὰ ἦτανε αἰώνια
κι' ὅτι πληγόνου τὴν καρδιὰ, πληγόνου καὶ τὰ στήθεα.

Μὰ ἓνα δὲν ἐμπόρεσε ὁ νοῦς μου νὰ πιστέψῃ,
πῶς μὲ κουκουῦτσι τῆς ἐλπίδος καὶ ἀνθρώπο ἄσκοτώνανε
—γιατί καὶ τὰ τελώνια κρυμὰ φορὰ μαλώνανε.
κι' ὅτι μποροῦσε φάντασμα ζωὴ νὰ καταστρέψῃ.

"Ἄχ, τώρα ποῦ 'μεγάλωσα κ' ἐγνώρισα τὴν πλάση
ὅπου τὴν βροχὴν ἀπάνθρωπο καὶ "Ἄδη καταχθόνιο,
κ' ἐσένα νοιώθω μοναχὰ στὸν κόσμο γὰρ τελώνιο,
εἶδε καὶ βλέμμα πῶς μπορεῖ ζωὴ νὰ μαρτυρήσῃ.

Ἐν Σύμφ. 5 Ἰβρίου 1886.

ΕΠΑΜ. Π. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ἌΣΜΑΤ: ΔΗΜΟΤ: —1— Η ΝΙΟΝΥΦΗ

Τρίων ἡμερῶνε γιόνυφη κι' ἀντρας τῆς πάει 'ς τὰ ξένα
Δώδεκα χρόνους ἔκαμε 'ς τῆς ξενητείας τὰ μέρη,
Κ' ἡ δόλγια μυριολόγουνε, πικρὰ μυριολογάει.
—«Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένε μου, τί νὰ σοῦ προβοδίσω;
Νὰ στείλω μῆλο σέπεται, κυδῶνι μαραγκιάζει,
Νὰ στείλω μοσκοστάφυλο, κ' ἐκεῖνο σταφιδιάζει.
Νὰ στείλω κὰν τὰ δάκρυα μου 'ς ἓνα ψιλὸ μαντήλι;
Τὰ δάκρυα μου 'ναι καυτερὰ καὶ καίγουν τὸ μαντήλι.
Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένε μου; Τί νὰ σοῦ προβοδίσω;
Σηκῶνομαι τὴ χαραυγὴ, σηκῶνομ' ἀφ' τὸν ὕπνο,
Βγαίνω 'ς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, τηράζ' ὀλόγουρά μου
Καὶ βλέπω ταῖς γειτόνισσαις μὲ τὸ παιδί 'ς τὰ χέρια.
Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο κι' ἀρχίνησα νὰ κλαίω.
Γυρίζ' ὀπίσω θλίβωντας, σφογγίζωντας τὰ δάκρυα.
Βαρέθηκε ἡ καρδοῦλά μου, ἔμπεζέρησε ἡ ψυχὴ μου,
Χωρὶς ἀντρά 'ς τὴν ἀγκαλιά, χωρὶς παιδί 'ς τὰ χέρια!»

ΒΑΚΧΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

Μ' ἄνθη τῆς Κύπριδος
φαιδροὶ στεφθῆτε
κ' ἐξαπλωθῆτε
εἰς τὰ φυτὰ.

Θνήσκει τρισάθλιος,
ὅστις τὸν βίον
ἐρῶν, μεθύων
δὲν τελευτᾷ.

Σδέν' ἡ νεότης μας
ὡς λάμπεις θεία,
φεύγ' ἡ μαγεία
καὶ ἡ χαρὰ.

Πρὶν ἢ ἀνάμνησις
λοιπὸν μᾶς μείνη,
καθεὶς ἅς πίνῃ
καὶ ἅς ἐρᾷ.

Ἄν ἡ χαιρέκακος
σᾶς θλίβῃ μεῖρα,
εἰς τὸν κρατῆρα
πνίξαι αὐτήν.

Θεοί, νὰ ζήσωμεν
τῶν Ὀλυμπίων
Θεῶν ὀλβίων
ζωὴν πλαστήν.

Ἐν ὥρᾳ ἕαρος
μέσω ἀνθῶν
εἶναι ὠραῖον
τίς νὰ δειπνῇ.

Κύκλω καθήσατε,
λοιπὸν, ὦ φίλοι!
Κέρνα σὺ, φίλη
ἐρατεινὴ!

Τὸ θεῖον νέκταρ μας
πίωμεν ἤδη
ὁ οἶνος δίδει
μόνος χαράν.

Ἴδου, ἡ φίλη μας
ἤλθ' εὐθυμία·
σὺ, δυσθυμία,
ἄγε μακράν.

Πλήρες τὸ κύπελλον
δὸς νὰ μεθύσω·
μέλος νὰ χύσω
κιθαρῶδῶν.

Τῆς γῆς λατρεύεται
εἰς κάθε μέρος
Βάκχος καὶ Ἔρως
ἀναφανδόν.

Τί εἶναι θάνατος;
εἶναι καὶ ἦτον
τῶν ἀνοήτων
πάντα φροντίς.

Βάκχον καὶ Ἔρωτα
νὰ, τί θηρεῦει
καὶ τί λατρεύει
ὁ ποιητής.

ΑΝΔΡ. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΉΣΣΕΝΑ ΚΑΙ ΉΣ ΤΗ ΖΑΚΥΘΟ

Ἀποχαιρετισμὸς

Φίνω γειά 'ς τ' ὀλόδροσο κι' ἀνθόπλεχτο νησί μου,
Και 'ς τῆς χρυσαῖς του ἀκρογιαλαιῖς 'ποῦ λούζεται ἡ καλή μου.

Γειά σας, χαρά σας ζέφυροι, βρύσαις, περβόλια γειά σας,
Και φέρνετέ με κάποτε 'ς τὴ μνήμη τῆς κυρᾶς σας.

Γειά σου, Μανούλα ζηλευτή, τ' ἀγνοῦ μου ἀνθηοῦ γλαστρούλα,
'Ποῦ λές κ' εἶσαι 'ς τῆς θάλασσας τὰ στήθεια 'σάν μοσκούλα.

Ἄχετε γειά, μοσκονυχτιαῖς καὶ τ' οὐρανοῦ μου ἀστέρια,
Γιουλάκια, νερατζάνθηα μου, τοῦ ωραίου ταιριοῦ μου ταίρια.

Βουλούδια χρυσοπράσινα καὶ χαραυγαῖς μου γειά σας!
Φεύγω μ' ΕΚΕΙΝΗΣ τὴν πνοή καὶ μὲ τὴν εὐωδιά σας.

Ἔσως καιροὶ θὲ ν' ἀλθουνε 'ποῦ θὲ νὰ γύρω πάλι
Σ' τοὺς ἰδρσοερούς μου κόρφους Σας, 'ς τὴ λατρευτὴ μου ἀγκάλη

Ἄν νὰ ταφῶ 'ς ἐξένη γῆ ἢ μοῖρά μου θελήση,
Μ' ἐσᾶς, μὲ τὴν ἀγάπη μου τὸ στόμα μου θὰ κλείση.

Ἄλιο, φεγγάρι δὲν θὰ ἰδῶ ποτὲ 'ς τὰ μαῦρα ξένα,
Χωρὶς νὰ πικροθυμηθῶ τὴ Ζάκυθο καὶ ΣΕΝΑ!

ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΣΜΑΤ: ΔΗΜΟΤ: —2— Η ΖΕΝΙΤΕΙΑ

Παρακαλῶ σε, Κύριε μου, καὶ προσκυνῶσε, Θέ μου.
Τοῦ ξένου δόστου ξενιτειά, κι' ἀρρώστια μὴν τοῦ δίνης!
Τὶ ἢ ἀρρώστια θέλει στρώματα, θέλει προσκεφαλάδα,
Θέλει μανούλα 'ς τὸ πλευρὸ, γυναῖκα 'ς τὸ κεφάλι,
Θέλει κι' ἀρσενικὸ παιδὶ κρῦο νερὸ νὰ φέρνη.
Γῶ τῶϊδα μὲ τὰ μάτια μου 'ς ἕναν ἀπεθαμένον.
Τὸν πῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν 'σάν τὸσκυλί 'ς τὸν τάφο,
Δίχως θυμίαμα καὶ κερί, δίχως παπᾶ καὶ ψάλτη!

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάρρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ.)

Ἄγνεῶ ἐὰν βλέπη ὁ Θεὸς πρὸς τὴν γῆν. Ἐάν ποτε ὅμως ἔστρεψε τὸ βλέμμα του ἐπ' αὐτῆς, ἢ καθ' ἣν ἡμέραν τοῦλάχιστον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἤρξατο μυρμηκιῶν, πιστεύω ὅτι ἡ εἰμαρμένη ἔγραψεν εἰς τὰς αἰωνίας δέλτους:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΣΕΤΑΙ ΔΥΣΤΥΧΗΣ.

Οὔτε τολμῶ νὰ κάμω ἐκκλήσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, διότι θὰ ἠγνόουν ἴσως πρὸς ποῖον δικαστήριον, πολὺ μᾶλλον ἀφοῦ συμφέροι μοι νὰ νομίζω αὐτὴν ἐπωφελεῖ πρὸς τοσαῦτα ἄλλα γένη ἐν τοῖς ἀπειραριθμοῖς κόσμοις ζῶντα. Οὐχ ἦττον εὐχαριστῶ τῷ Νῶ ἐκείνῳ ὅστις ἀναμιγνυόμενος ἐν τῇ πλήθει τῶν ὄντων, διὰ τῆς φθορᾶς νέαν παρέχει αὐτοῖς ζωὴν, διότι μετὰ τῆς ἀθλιότητος ἔδωκεν ἡμῖν τοῦλάχιστον τὸ δῶρον τῶν δακρύων, καὶ ἐτιμώρησε τοὺς δι' αὐθάδους φιλοσοφίας θέλοντας ν' ἀντιστῶσι κατὰ τῆς ἀνθρωπίνου τύχης, ἀρνούμενος αὐτοῖς τὰς ἀνεξάντλητους ἡδονὰς τῆς συμπαθείας. Ἐὰν ἴδῃς τεθλιμμένον τινὰ καὶ θρηνοῦντα, μὴ κλαῖε. Στωικὲ! γνωρίζεις ὅτι τὰ δάκρυα συμπαθοῦς ἀνθρώπου εἰσὶ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς γλυκύτερα τῆς δρόσου ἐπὶ τῶν μεμαραμμένων χόρτων;

Λαυρέττα! ἔκλαυσα μετὰ σοῦ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀτυχοῦς ἔραστοῦ σου, καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ συμπάθειά μου ὑπεγλύκαινε τὴν πικρίαν τῆς θλίψεώς σου. Ἐγκατελείπεσο ἐπὶ τοῦ στήθους μου, οἱ δὲ ξανοὶ πλόκαμοι τῆς κόμης σου ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν μου, καὶ τὰς παρειάς μου ἔβρεχον τὰ δάκρυά σου ἄτινα ἀπέμασσεσες διὰ τοῦ μανδηλίου σου, εἶτα πάλιν ἀπέμασσεσες ἄλλα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀναβλίζοντα καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων σου ρέοντα.—Ἐγκαταλείμενή παρὰ πάντων!... ἀλλ' ἐγὼ, ὄχι, δὲν σ' ἐγκατέλιπον ποτὲ.

Ὅταν παραφρων ἐπλανᾶσο ἀνὰ τὰς ἐρήμους τῆς θαλάσσης ἀκτὰς κρυφίως παρηκολούθουν τὰ βήματά σου ὅπως δυνηθῶ νὰ σὲ λυτρώσω ἀπὸ τῆς ἀπελπισίας τοῦ ἄλγους σου. Εἶτα σ' ἐκάλουν ὀνομαστί, σὺ δὲ μοὶ ἔτεινες τὴν χεῖρα, καὶ ἐκάθησο πλησίον μου. Ἀνῆρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ σελήνη, καὶ σὺ προσβλέπουσα αὐτὴν ἔψαλλες πενθίμως.—Ὅθ' ἐτόλμα τις νὰ σὲ χλευάσῃ; ἀλλ' ὁ Παρήγορος τῶν δυστυχῶν, ὁ διὰ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος θεωρῶν τὴν τε

μωρίαν καὶ τὴν σωφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, καὶ οἰκτιρῶν τὰ ἐγκλήματα ὧς καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν—ἴσως ἤκουε τοὺς μελαγχολικούς σου λόγους καὶ σοὶ ἐνέπνεε παραμυθίαν τινά. Αἱ ἰεσάει τῆς καρδίας μου σὲ συνώδευον, παρὰ δὲ τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτοὶ εἰσὶν αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ θυσίαι τῶν τεθλιμμένων ψυχῶν! Ἀσθενῶς ἐστέναζον τὰ κύματα, ἡ δὲ ρυτιδιῦτα αὐτὰ αὖριχ ἡρέμω· τὰ ὤθει ὅπως ἀσπασθῶτι τὴν ἀκτὴν ἐφ' ἧς ἐκαθήμεθα. Σὺ δὲ ἐγειρομένη ἐστηρίζεσο ἐπὶ τοῦ θραχίου μου καὶ διηθύνεσο πρὸς τὸν λίθον ἐκεῖνον ὅπου σοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπες ἀκόμη τὸν Εὐγένιον σου, ὅτι ἠθάνεσο τῆς φωνῆς του, τὴν χειρὰ του, καὶ τὰ φιλήματα του.—Τί μοὶ μένει τώρα πλέον; ἀνέκραζες· ὁ πόλεμος φέρει μακρὴν τοὺς ἀδελφούς μου, ὁ δὲ θάνατος μοὶ ἀφῆρπασε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἐραστήν! ὦ μοι! παρὰ πάντων ἐγκαταλειμμένη! . . .

Ὡ καλλονή, εὐεργετικὴ τῆς φύσεως θεότης! Ὅπου τὸ ἐράσμιον φαίνεται μειδιᾷμά σου, ἐκεῖ παίζει ἡ χαρὰ καὶ ἐπιχέεται ἡ ἡδονὴ ὅπως διαίωσις τὴν ζωὴν τοῦ σύμπαντος. Ὁ μὴ γνωρίζων καὶ μὴ αἰσθανόμενός σε μισεῖ τὸν κόσμον καὶ ἑαυτὸν. Ἄλλ' ὅτε ἡ ἀρετὴ ἐρασμιωτέραν σὲ καθιστᾷ, αἱ δὲ ἀτυχίαι, ἀφαιρῶσαι τὴν ἰταμότητα καὶ τὸ μῖτος τῆς εὐτυχίας, σὲ φέρουσιν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μὲ κόμην λυτὴν καὶ ἄνευ τῶν φαιδρῶν στεφάνων—τίς ὁ δυνάμενος νὰ παρῆλθῃ καὶ νὰ ριφῆ ἐπὶ σοῦ βλέμμα μόνον συμπαιδείας; Ἄλλ' ἐγὼ, Λαυρέττα, προσέφερόν σοι τὰ δάκρυά μου, καὶ τὸ ἐρημιτήριόν μου τοῦτο ὅπου «θὰ ἔτρωγες ἐκ τοῦ ἄρτου μου, θὰ ἐπινες ἀπὸ τοῦ ποτηρίου μου, καὶ θ' ἀπεκοιμάτο ἐπὶ τοῦ στήθους μου,» πᾶν ὅ,τι τέλος κατεῖχον! Ζῆσα δὲ μετ' ἐμοῦ θὰ διήρχεσο τὸν βίον σου ἴσως, ἂν ὄχι φαιδρὸν, ἐλεύθερον τοῦλάχιστον καὶ εἰρηνικόν. Ἐν τῇ ἀπιμονώσει καὶ τῇ εἰρήνῃ ἡ καρδία βαθμηδὸν λησιμονεῖ τὰ ἄλλα τῆς· διότι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἐλευθερία ἐν τέρψει ἀπολαύουσι τῆς ἀπλοικῆς καὶ μονήρους φύσεως.

Φθινοπωρινὴν τινα ἐσπέραν διεφαίνετο μόλις ἡ σελήνη θραυμένων τῶν ἀκτίνων αὐτῆς· ἐπὶ τῶν διεφθάνων νεφελῶν αἴτινες συνοδεύουσαι αὐτὴν ἐκ διζλειμμάτων τὴν ἐκάλυπτον, καὶ διεσπαρμένοι ἐπὶ τοῦ εὐρέως κόλπου τοῦ οὐρανοῦ ἀφῆρου, ἀπὸ τοῦ κόσμου τοὺς ἀστέρους. Προσείχομεν εἰς τοὺς ἀπειχοντας πυρσούς τῶν ἀλιέων καὶ εἰς τὸ ἄσμα τοῦ λεμβούχου, ὅστις διὰ τῆς κόπης αὐτοῦ διέκοπτε τὴν σιγὴν καὶ τὴν γαλήνην τῆς βαθουκίου λίμνης. Πλὴν ἡ Λαυρέττα, στραφεῖσα, ἀνεζήτει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἐραστήν αὐτῆς, καὶ ἀνηγέρθη, καὶ ἐπὶ πολὺ περιπλανήθη καλοῦσα αὐτὸν ὀνομασί· εἶτα ἀπεκυδίσασα ἐπανήλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον μου, ὡσεὶ φοβουμένη τὴν ἀπομόνωσιν αὐτῆς. Προσβλέπουσα με ἐράνετο θέλουσα νὰ μ' εἴπῃ· Καὶ σὺ θὰ μ' ἐγκαταλίπῃς;—καὶ ἐκάλεσε τὸ κυνάριόν τῆς. Ἐγὼ;—Τίς θὰ τὸ ἔλεγεν ὅτι

ἢ ἐσπέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία καθ' ἣν ἐβλεπον αὐτῆς; Ἐφῆρει λευκὴν ἐσθῆτα· κυανὴ ταινία· συνεῖχε τὴν κόμην τῆς, καὶ τρία μεμαραμμένα ἴα ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ περιβαλλόντος τὸν κόλπον τῆς στηθοδέσμου—τὴν συνώδευσα μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς, ἡ δὲ μήτηρ, ἐλθοῦσα ν' ἀνοίξῃ μὲ νύχαρίστει διὰ τὰς φροντίδας ἃς ἐλάμβανον ὑπὲρ τῆς ἀτυχῆς θυγατρὸς τῆς. Ὅταν ἔμεινα μόνος ἐνόησα ὅτι ἐκράτουν τὸ μανδηλιὸν τῆς. Τῇ τὸ δίδω αὖριον, εἶπον.

Τὰ δεινὰ τῆς ἐμετριοζοντο ἤδη· ἐγὼ δὲ ἴσως—εἶναι ἀληθές, δὲν ἠδυνάμην νὰ σοὶ ἀποδώσω τὸν Εὐγένιον σου, ἀλλὰ θὰ σοὶ ἤμην οὐζυγος, πατήρ, ἀδελφός. Οἱ διώεται συμπολιταί μου, ἐπωφελοῦμενοι ξένους δημίους, ἀφῆρης προέγραψαν τὸ ὄνομά μου καὶ δὲν ἠδυνήθη, Λαυρέττα, οὔτε κἂν νὰ σοὶ εἴπω τὸ τελευταῖον χεῖρε.

Ὅταν σκέπτομαι τὸ μέλλον, καὶ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς· ὅπως διατελέσω ἐν ἀγνοίᾳ οὗτου, καὶ τρέμω καὶ νοερώς ἀριεμαί εἰς παρελθούσας ἡμέρας, ἐπὶ πλὴν πλανῶμαι ὑπὸ τὰ δένδρα τῶν κοιλάδων τούτων καὶ ἀναμιμνήσκομαι τῶν μεμακρυσμένων πυρσῶν καὶ τοῦ ἄσματος τοῦ λεμβούχου. Στηρίζομαι ἐπὶ τινος στελέχους··· σκέπτομαι «ὁ θεὸς μοὶ παρεχώρησεν αὐτὴν, ἀλλ' ἡ ἐναντία τύχη μοὶ τὴν ἀφῆρσε!» καὶ ἐξήγω τὸ μανδηλιὸν τῆς· «δυστυχῆς, λέγω, ὁ διὰ φιλοδοξίαν ἀγαπῶν! ἀλλ' ἡ καρδία σου, Λαυρέττα, ἐπλησθη διὰ τὴν ἀπλὴν φύσιν.» ἀπομάσσω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπανέρχομαι οὐκ ἄδε.

Τί πράττεις σὺ ἐν τούτοις; πλανᾷσαι εἰς τὰς ἀκτὰς, ὕμνους καὶ δάκρυα προσφέρουσα τῷ Θεῷ;—Ἐλθέ, σὺ θὰ δρέψῃς τοὺς καρπούς τοῦ κήπου μου, «θὰ πιῆς ἀπὸ τοῦ ποτηρίου μου, θὰ φάγῃς ἐκ τοῦ ἄρτου μου καὶ θ' ἀναπαυθῆς ἐπὶ τοῦ στήθους μου,» καὶ θ' ἀκούσῃς πῶς πάλλεται, πῶς πολὺ διαφόρως πάλλεται, σήμερον ἡ καρδία μου. Ὅταν ἐξεγεσθῇ πάλιν τὸ μαρτύριόν σου, καὶ τὸ πνεῦμα ἠττηθῇ ὑπὸ τοῦ πάθους, θὰ ἔλθω κατόπιν σου ἵνα σὲ ὑποστηρίξω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ, πλανηθεῖσαν, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν οἰκίαν μου Ἄλλὰ θὰ σὲ παρακολουθῶ σιγηλῶς ἵνα ἐλευθέραν τοῦλάχιστον σοὶ ἀφήκω τὴν παραμυθίαν τῶν δακρύων. Ἐσομαί σοι πατήρ, ἀδελφός—ἀλλ' ἡ καρδία μου. . . ἐὰν ἐβλεπες τὴν καρδίαν μου!—δάκρυ βρέχει τὸν χάρτην καὶ σβύνει ὅ,τι γράφω.

Τὴν εἶδον ἀνοῦσαν ἐν νεότητι καὶ καλλονῇ, ἔπειτα δὲ παράφρονα, περιπλανωμένην, ὀρφανήν. Τὴν εἶδον παραφόρως φιλοῦσαν τὰ φθίνοντα χεῖλη τοῦ μόνου τῆς παρηγόρου··· καὶ ἔπειτα ἐν εὐσεβεῖ δεισιδαιμονίᾳ γονυπετοῦσαν ἐνώπιον τῆς μητρὸς τῆς καὶ μετὰ δακρύων ἱκετεύουσαν νὰ λύσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀρεῆς, ἣν ἡ ἀτυχῆς μήτηρ ἐν ἡμέραις ὀργῆς ὡς κεραυνὸν ἔριψε κατὰ τῆς θυγατρὸς τῆς.—Οὕτως ἡ ἀτυχῆς Λαυρέττα ἀέννητον ἀφῆκεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου συμπαιδείαν πρὸς τὰς δυστυχίας αὐτῆς. Βαρύτιμον κληρονομίαν, ἣν ἤθελον νὰ μερισθῶ μεθ' ἀπάντων ὕμῶν οἵτινες οὐδεμίαν ἄλλην πα-

ραμυθίαν ἔχετε ἢ ν' ἀγαπάτε τὴν ἀρετὴν καὶ συλλυπηθεὶς αὐτήν. Σεις δὲν μὲ γνωρίζετε, ἀλλ' ἡμεῖς, οἰοιδήποτε καὶ ἄν εἴσθε, εἴμεθα φίλοι.

Μὴ μισήτε τοὺς εὐδαίμονας, μόνον φεύγετε αὐτούς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ

Ὁ πολύτιμος οὗτος λόγιος, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διαμένων ἐν Ἑνετία ὡς καθηγητῆς τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ γραμματολογίας, ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ βασιλικῇ ἐμπορικῇ σχολῇ, καὶ διευθυντῆς τῆς φλαγγινείου ἑλληνικῆς σχολῆς, ἐνθα διδάσκει τὴν ἀρχαίαν, ἐγεννήθη τῇ 18 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1833 ἐν Λιβαδεΐα, ὅπου ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Ἐρωτι ἐκμαθήσεως, ἐστάλη εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ οὕτω δῆκωσε τὰ μαθήματα τοῦτε γυμνασίου, διευθυνομένου τότε ὑπὸ Γ. Βακαλοπούλου, καὶ τοῦ λυκείου διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ Γεναδίου. Ἀκολούθως ἐνεγράφη εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστήμιου. Περαιτώσας τὰς αὐτοῦ σπουδὰς, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνθα φοιτήσας ἀκολούθως καὶ εἰς τὸ τοῦ Παταύου Πανεπιστήμιον, ἐγένετο διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας.

Τὸ ὄνομα τοῦ Τριανταφύλλη εἶνε λίαν γνωστὸν τοῖς λογίοις ἕνεκα τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ μελετῶν περὶ Μακιαβέλη, φερουσῶν τίτλον «Niccolò Machiavelli e gli scrittori Greci (Βενετία 1875), Snlla vita di Castruccio Castracani [(Βενετία 1875), Nuovi studi su Niccolò Machiavelli e sul Principe, [Βενετία 1878), δι' ὧν θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Macchiavelli ἦτο κάτοχος τῆς ἑλληνικῆς, ἧς ἐπωφελήθη καὶ ὅτι εἰς τὰς συγγραφὰς τοῦ δαιμονίου τούτου Ἰταλοῦ, ὑπάρχουσι χωρία καὶ σκέψεις ἐμβριθεῖς, αἵτινες ἀνήκουσι τοῖς ἡμετέροις προγόνοις. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου δημοσιεύει ὀλόκληρα χωρία ἑλληνικὰ μὲ τὰ σχετικὰ τοῦ Μακιαβέλη. Τὰ ἔργα ταῦτα ἕκαμον δικαίως μέγαν κρότον καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ τύπος κατέγεινε περὶ τοῦ σπουδαίου τοῦτου ζητήματος καὶ ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ εὐφήμως προσέτι ὠμίλησεν ὁ γνωστός Nourrisson.

Ἐδημοσίευσεν ἐτι ἰταλιστὶ μελέτην περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος· ἔργον καλὸν διὰ τὴν ἀγχίνουσαν μεθ' ἧς ὁ ἡμέτερος οὗτος φίλος ἐκ μύθων ἐξάγει τὰ πρῶτα ἀσφαλῆ διδόμενα περὶ τῆς γενέσεως τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἐμ-

πορίου, διὸ καὶ ἔτυχε γαλλικῆς μεταφράσεως ὑπὸ τοῦ Gallion Danglar ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ Les Sémites et le Sémitisme, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν διαφορὰν τοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Φοινίκων. Ἰταλιστὶ προσέτι συνέγραψε μελέτην πρὸς ἑρμηνεῖαν ἐπιγραφῆς, ἑλληνιστὶ εὐρεθείσης ἐν Ἰστρίᾳ, ἣν πειρᾶται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐγένετο πρὸς τιμὴν τοῦ Μάρκου Καληνοῦ, καὶ ἑτέραν αὐτοῦ μελέτην περὶ τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ὠφελείας ταύτης εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἣν ἐπήνεσεν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ ἀνωθι ἀκαδημαϊκὸς Nourrisson. Ἡ πρό τιнос δημοσιευθεῖσα ἰταλιστὶ ἐκθεσις τῆς πολιτορχίας τοῦ Μεσολογγίου ἐπηνέθη σφόδρα ὑπὸ τοῦ ἰταλικοῦ τύπου. Τῷ 1874 ἐδημοσίευσεν τὸν πρῶτον τόμον τῶν Ἑλληνικῶν ἀνεκδότων τῆς Μαρκιανῆς, ἀφορώντων τὴν ἱστορίαν, τὴν θρησκείαν, τὴν φιλολογίαν ἡμῶν. Ἐπιχειρήσεις πολύτιμος καὶ ἦτις, καίτοι ἐπηνέθη, δὲν εὗρε τὴν δέουσαν ὑποστήριξιν, ὅπερ δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι εἶνε σύνηθες, ὅθεν διεκόπη ἡ δημοσίευσις τῶν ἄλλων λοιπῶν τόμων. Ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μετέφρασε εἰς τὸ ἰταλικὸν λίαν εὐσυνειδήτως καὶ γλαφυρῶς, τὸν Ὀλυμπιακὸν λόγον τοῦ ἀοιδίμου Φιλίππου Ἰωάννου, περὶ τῆς πνευματικῆς προόδου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ πολιτικῆς αὐτοῦ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος ἕως τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.—Τὰ περὶ Βλοσσίου καὶ Θεοφάνους, τοῦ διακεκριμένου Μ. Ρενιέρη,—τοὺς χαρακτήρας τοῦ πολυκλαύστου Δημ. Παπαρηγοπούλου, καὶ ἄλλα μικρότερα ἔργα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δημοσιεύει ποιήσεις, σκοπὸν ἔχουσας νὰ διεγείρωσι τὸ αἶσθημα τῆς πατρίδος, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς φιλίας. Αἱ ποιήσεις αὐτοῦ μετεφράσθησαν ἰταλιστὶ ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς Β. Σαλμίνην, Ἀν. Γαρλάτον, καὶ Ρ. Φάβρην. ἔδημο-

Ἐκτὸς τῶν ἀνωθι γραμματολογικῶν αὐτοῦ ἔργων σίευσεν πλεῖσθ' ὅσα ἄρθρα ἀφορῶντα εἰς τὴν γραμματολογίαν καὶ πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐφημερίδας καὶ ἰδίως εἰς τὸ Tempo τῆς Βενετίας, καθότι τὸ ἰδανικὸν αὐτῷ εἶνε ἀεῖποτε ἡ εὐδωσις τῶν Ἑλληνικῶν πόθων καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐπανελήφθη ἡ ἐκδοσις τοῦ σπουδαιότητος καὶ μεγάλην ἐκπληροῦντος ἀποστολὴν περιοδικῶ τοῦ ὁμωνύμου συλλόγου «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ». Διὰ φύλλα τοιαῦτα ἐπωφελῶς δυναταὶ νὰ θυσιάσῃ τις καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ στερήματός του, διότι ἡ πνευματικὴ ὠφελεία εἶναι πολὺ ὑπερτέρα τῆς ὕλικῆς θυσίας εἰς ἣν θὰ ὑποβληθῇ· πολὺ δὲ μᾶλλον ὀφείλουσιν ὑποστήριξιν ἐκεῖνοι οἵτινες πλεῖστα δαπανῶσιν εἰς ἀντικείμενα ὅπως ἀνωφελῆ. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ αὐτοῦ διὰ μὲν τὴν Ἑλλάδα εἶναι δρ. 12, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 15.

Ἐνταῦθα τυπογράφος κ. Ε. Φινομένος ἤρξατο ἐκδίδων κατὰ δεκαπενθημερίαν περιοδικὸν ἐξ 8 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Σειρὰ Μυθιστορημάτων», ἐν ᾧ καταχωρίζονται διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐν μεταφράσει. Εἰς τὸ Α΄ φύλλον μεταξὺ ἄλλων καλῶν ἔργων ἀναδημοσιεύει ἐκ τοῦ «Παρνασσού» κατὰ μετάφρασιν τῆς κ. Θεοσχῆζης τὸ ἐν τῇ ἀγγελίᾳ ἡμῶν προαγγελθὲν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Σπύρκα μυθιστόρημα τοῦ δικαστοῦ Mantegazza «Μία ἡμέρα ἐν Μεδερά» ὅπερ θὰ ἀντικαταστήσωμεν δι' ἑτέρου· ἐφαμίλλου τῷ δημοσιευθέντι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ «ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΑΝΘΩΝΟΣ»

Ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀποστολὴν τοῦ «Π. Ἀνθῶνος» ἀπεφασίσαμεν ἵνα δις τοῦ ἐτους συσταίνωμεν διαγώνισμα μεταφράσεως ποιημάτων περιφανῶν Ἑλλήνων ποιητῶν εἰς ξένας γλώσσας γραψάντων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ἡμετέρου Φωσκόλου «I Sepoleri». Ἐπιτροπὴ συνισταμένη ὑπὸ τῶν κ.κ. Μεσσάλα, Μ. Μαρτζώκη καὶ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Σ. Δεβιάζη θέλει ἐξελέγῃ τὰ ὑποβαλλόμενα ἡμῖν πρὸς διαγώνισμα χειρόγραφα, ἅτινα εἰσὶ δεκτὰ μέχρι 1 Ἰανουαρίου 1887. Ἡμέρα τοῦ διαγωνίσματος ὀρίσθη ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ Ποιητοῦ, 26 Ἰανουαρίου. Ἡ μετάφρασις δεόν νὰ γείνηται εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν προτιμωμένου τοῦ δεκαπεντασυλλάβου, τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ ἔσται ἐντὸς φακέλλου ἐσφραγισμένου καὶ φέροντος ἐξώθεν ῥητόν τι τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τῆς μεταφράσεως. Ὁ βραβευθεὶς θέλει λαμβάνη πάντοτε τὸ φύλλον καὶ 100 ἀντίτυπα τῆς μεταφράσεως αὐτοῦ σὺν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ